

slag til Eftergivelse, og selv om dette blev vedtaget usorandret her, vilde slutte, at Derne slet ikke skulde give Noget. Jeg tror, at dette vilde være en overilet Slutning, og naar vi nu tvungne af Omstændighedernes Magt have set os nødsage til ikke at sætte Bidraget høiere end til det, som udredes herfra, eller endog lidt derunder, saa tror jeg, at det vilde være en meget forhastet Slutning, om man vilde tro, at man derefter kunde sige, hvad der skal ske, naar to Finantsaar ere omme. Derimod maa jeg for mit Bedkommende forvare Udvalget, som i dette Stykke ikke har udtalt noget Bestemt, men tværtimod har ladet sinne igjennem, at dette ikke er Mening. Naar endelig den høitagede Finantsminister fremhævede, at Kritiken var ubillig, saa skal jeg dertil svare, at jeg ikke er bleven overbevist af hans Foredrag, men skulde den være ubillig, saa maa den høitærede Ministers Forgængere bære Skylden derfor, thi den Mand, som var Finantsminister, da denne Sag sidst forelaa, havde jo ikke et eneste oplysende Ord om disse Forhold. Man kan jo dog ikke vente, at et Udvalg skal kunne følge, hvad der passerer ovre paa de nævnte Der; vi ere derfor i det Væsentligste indskrænkede til at se paa de Oplysninger, som foreligge fra Regjeringen, og disse vise ogsaa paa det Klarste, at nogen egentlig Nedgang i Udgifterne er der ikke, thi der har været Ar, hvor Udgifterne have været mindre, end de for Tiden ere. Jeg ligger ikke nogen Vægt paa Udgiften for indværende Ar, thi den var jo endnu ikke endelig vedtaget, da Lovforslaget sendtes til os. Jeg erkjender vel, at der med Hensyn til Militærstyrken er gjort Noget, men med Hensyn til den øvrige Administration er der ikke gjort Noget for, at den kunde blive billigere. Den høitærede Minister har heller ikke modsagt mig — hvad han vel ogsaa neppe kunde — naar jeg har hævdet, at disse Ders Beskyrelse fremdeles er dyrere end de omliggende engelske Ders, som vel at mærke ikke ere større. Jeg tror altsaa ikke, det kan siges, at Kritiken har været ubillig. Angaaende de nye Lovforslag, som den høitærede Minister udtalte sig om, da skal jeg selvfølgelig ikke paa nærværende Tidspunkt indlade mig paa at sige Noget derom; men han gjorde i sit Foredrag i Dag en personlig Bemærkning til mig, nemlig den, at selv jeg, som ellers ikke var bange for at gaa vidt, var dog bleven betænkelig ved den stærke Opposition derovre og ved deres Forlangender. Jeg vil som Svar herpaa spørge den høitærede Minister: Hvorpaa han støtter dette? Jeg er ikke bange for at gaa vidt og dog, hvori bestaar Yderligheden, men jeg er mig tværtimod bevidst at staa paa et konservativt Grundlag. Naar jeg i øvrigt har hævdet, at de vare fremkomne med Forlangender, som ikke vare forenelige med deres statsretlige Stilling, saa skylder jeg dog atter at betone, at det jo er en Selvfølge, at

man herfra ønsker Derne al den Selvtændighed, som de kunne bære og taale, og at jeg selvfølgelig slet ikke har villet udtale Noget hverken for eller imod den nuværende Opposition.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Forslag af Udvalget:

Lovforslaget affattes saaledes:

„Kolonialkasserne paa de dansk-vestindiske Der udrede til de almindelige Statsformødenheder i Finantsaarene 1875—76 og 1876—77 aarlig 25,000 Kroner.“

vedtoges enstemmig med 71 Stemmer.

Lovforslagets eneste Paragraf i den nu vedtagne Affattelse

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Endringsforslag til Sagens 3die Behandling indkaldtes til særskommende Forsdag Middag Kl. 1.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af „Forslag til Lov om Understøttelseskasser.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1813 ff.)

Th. Nielsen: Først agter jeg at udtale mig om Lovforslaget i dets Almindelighed og vil derefter begrunde dets Enkeltheder, hvortil jeg mener, at Berettigelsen maa søges i, at Forslagsstillerne jo ikke ere i Stand til at kunne ledsage det med skriftlige Motiver. Ved Indbringelsen af nærværende Lovforslag bemærkede jeg, at Løntænkningen deri var lige langt borte fra den Side, der mente, at Staten skulde optræde tvungne lige overfor Arbejderbefolkningen til at indtræde i visse Forsørgelseskasser, og paa den anden Side fra den Løntænkning, at der fra Statens Side aldeles Intet kan gøres overfor den uformuende Befolkning. Det vil nemlig være klart, at der er to yderliggaaende Retninger; den ene er den, som jeg vil kalde Katheder-socialisterne — selve Socialisterne lader jeg her ligge uden for Betragtningen — og den anden er den Retning, som gjør sig gjældende gennem den saakaldte frie Konkurrence. Svad nu Katheder-socialisterne og den Retning angaar, da skal jeg gjerne indrømme, at den er noget delt i sine Meninger, idet man vel paa et Møde i Grefeld, det, der blev